

1617 21. Marts 1894: 3. Beh. af Lovf. om Afløsn. af Offer og Accidenser paa Landet.

1618

Der var til denne Behandling stillet følgende Vædringsforslag:

Af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Til § 5.

3dje Stykke udgaar, og i 2det Stykke, Linie 4, indsættes efter „Menighed“: „Den, som har løst Sognebaand, undtages ikke fra Vigningen, hvorimod den Præst, til hvem Sognebaandet er løst, ikke derefter har Krav paa Højtidsoffer og Accidenser af Sognebaandsløseren“.

Det stillede Vædringsforslag fattes til Forhandling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (G. O. O. S.): Jeg har tilladt mig at stille et Vædringsforslag til § 5 i Overensstemmelse med et Forbehold, jeg tillod mig at tage ved anden Behandling. Saaledes som Forslaget er vedtaget, staar der nemlig i § 5 for Sognebaandsløseres Vedkommende dette:

„For de Personers Vedkommende, som have løst Sognebaand, og ifølge Lov af 4de April 1855 § 6 ere fritagne for at erlægge Højtidsoffer og Accidenser til Sognets Præster og Kirkebetjente, blive de paaligede Beløb ikke at opkræve, idet Udgiften bæres af Kommunens Kasse.“

Jeg erkendte, at dette Forslag nærmest er i Overensstemmelse med den kirkelige Ordning, saaledes som den for Sognebaandsløsernes Vedkommende blev fastsat, grundlagt ved Loven af 4de April 1855, men at det har en uheldig Side med Hensyn til Kommunens Kasse, idet der i selve Bestemmelsen kan ligge en Fristelse til at løse Sognebaand. Sognebaandsløseren vil jo altsaa være fritagne for at erlægge Højtidsoffer og Accidenser i det Sogn, hvortil han tidligere hørte, med den Virkning, at Kommunen kan komme til at bære Udgiften for hans Vedkommende, medens han paa den anden Side, hvis det ogsaa er afløst i det Sogn, hvortil han løser Sognebaand, intet vil have at beståle der, da han i hvert Tilfælde ikke godt kan inddrages under Vigningen der, fordi Vigningen paa Grundlag af Formue og

Vejlighed er relativ, i Forhold til den Vigning, vedkommende i sin egen Kommune sættes til. Efter Samraad med min Kollega, Indenrigsministeren, som jo her har Kommunernes Interesser at varetage, har jeg troet, at det vilde være rigtigt at vende den bestaaende Ordning's Konsekvenser om og fastholde i dette Tilfælde, at den, som har løst Sognebaand, ikke undtages fra Vigningen, hvorimod til Gengæld den Præst, til hvem Sognebaandet er løst, ikke derefter har Krav paa Højtidsoffer og Accidenser af Sognebaandsløseren, hvilket han nu har Ret til efter Loven af 4de April 1855. Paa den anden Side antage vi, at Kommunernes Interesser derved ere bedst varetagne, og at Afvigelsen fra den bestaaende kirkelige Ordning ikke er saa væsentlig, at der af den Grund synes at kunne være Betænkelighed derved. Vedtages dette, maa det indsættes i § 5, andet Stykke, umiddelbart efter den Passus, hvori det omtales, hvilke Personer der undtages fra Vigningen, hvorimod tredje Stykke maa udgaa, hvis dette Vædringsforslag vedtages.

Ordføreren (Steffensen): Jeg kan med Hensyn til dette Forslag ikke udtale mig paa Udvalgets Vegne, da det først er kommet frem ved Mødets Begyndelse, og vi ikke have haft Vejlighed til at forhandle om det. Jeg kan derfor kun paa egne Vegne henvise til de Tvivlsmaal om dette Punkt, som jeg berørte under Sagens anden Behandling, og jeg for mit Vedkommende sympatiserer i og for sig med den Tanke, som ligger deri, at Reglen herefter bliver den, at Offer og Accidenser erlægges til det Sogn, hvor vedkommende hører hjemme, og at derimod Offer og Accidenser til den Præst, som nogen maatte have løst Sognebaand til, bortfalder. Jeg tillader mig derfor at anbefale Forslaget, men som sagt kun paa egne, ikke paa Udvalgets Vegne.

B. S. Bedersen: Hvad angaar det af Ministeren stillede Vædringsforslag til § 5, der gaar ud paa, at Sognebaandsløserne komme til at svare Andel i Vret til den Præst, de have løst Sognebaand fra, skal jeg sige, at det forekommer mig at være urigtigt at vedtage det, da Sognebaandsløserne naturligvis ville føle sig moralsk forpligtede til ogsaa at yde Offer til den